

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy organizmy uzyskane w drodze mutagenyzy stanowią organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r.⁽¹⁾, choć na podstawie art. 3 i załącznika I B do tej dyrektywy wyłączone są od obowiązków przewidzianych dla uwolnienia i wprowadzenia na rynek organizmów zmodyfikowanych genetycznie? Czy w szczególności techniki mutagenyzy, zwłaszcza nowe techniki mutagenyzy kierowanej wykorzystujące procesy inżynierii genetycznej, mogą być uważane za techniki wymienione w załączniku I A, do którego odsyła art. 2? Czy w konsekwencji art. 2 i 3 dyrektywy 2001/18 z dnia 12 marca 2001 r. oraz załączniki I A i I B do niej należy interpretować w ten sposób, że wyłączają one od stosowania środków ostrożności, oceny wpływu i identyfikowalności wszystkie organizmy i materiał siewny zmodyfikowane genetycznie uzyskane w drodze mutagenyzy, czy tylko organizmy uzyskane metodami konwencjonalnymi mutagenyzy przypadkowej przez promieniowanie jonizujące lub ekspozycję na mutageny chemiczne, istniejącymi przed przyjęciem tych przepisów?
- 2) Czy odmiany uzyskane w drodze mutagenyzy stanowią odmiany zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu art. 4 dyrektywy 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych⁽²⁾, które nie są wyłączone z obowiązków przewidzianych w tej dyrektywie? Czy zakres stosowania tej dyrektywy jest, przeciwnie, identyczny z zakresem wynikającym z art. 2 i 3 dyrektywy z dnia 12 marca 2001 r. oraz z załącznika I B do niej i wyłącza on również odmiany uzyskane w drodze mutagenyzy z obowiązków przewidzianych dla wpisania odmian zmodyfikowanych genetycznie do wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych w dyrektywie z dnia 13 czerwca 2002 r.?
- 3) Czy art. 2 i 3 oraz załącznik I B do dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie, w zakresie, w jakim wyłączają mutagenę z zakresu stosowania obowiązków przewidzianych w dyrektywie, stanowią środek pełnej harmonizacji zakazujący państwom członkowskim poddania organizmów uzyskanych w drodze mutagenyzy wszystkim lub niektórym obowiązkom przewidzianym w dyrektywie lub jakimkolwiek innemu obowiązkowi, czy też państwa członkowskie dysponują w ramach ich transpozycji zakresem uznania dla zdefiniowania systemu mającego zastosowanie do organizmów uzyskanych w drodze mutagenyzy?
- 4) Czy ważność art. 2 i 3 dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. oraz załączników I A i I B do niej może zostać zakwestionowana w świetle zasady ostrożności gwarantowanej w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ze względu na to, że przepisy te nie poddają organizmów zmodyfikowanych genetycznie uzyskanych w drodze mutagenyzy środkom ostrożności, ocenie skutków i śledzeniu, mając na uwadze rozwój procesów inżynierii genetycznej, pojawienie się nowych odmian roślin uzyskanych dzięki tym technikom oraz obecny stan niepewności naukowej co do ich wpływu i wynikającego z nich potencjalnego zagrożenia dla środowiska i zdrowia ludzi i zwierząt?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego Katalogu Odmian Gatunków Roślin Rolniczych (Dz.U. L 193, s. 1)

**Skarga wniesiona w dniu 18 października 2016 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej****(Sprawa C-530/16)**

(2017/C 014/30)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: W. Mölls i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że:
 - poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia niezależności władzy bezpieczeństwa od przedsiębiorstwa kolejowego, zarządcy infrastruktury, wnioskodawcy oraz podmiotu zamawiającego, oraz
 - poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia niezależności organu dochodzeniowego od przedsiębiorstwa kolejowego i zarządcy infrastruktury kolejowej,

Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy odpowiednio art. 16 ust. 1 i 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa ⁽¹⁾;

- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że ta nieprawidłowo transponowała do polskiego ustawodawstwa zasadę niezależności pod względem organizacyjnym, prawnym i decyzyjnym organu dochodzeniowego (tj. Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych (PKBWK)), jak wymaga tego art. 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE. PKBWK nie otrzymała statutu gwarantującego jej tę niezależność. Komisja zarzuca, że PKBWK jest integralną częścią ministerstwa do spraw transportu bez jakichkolwiek gwarancji niezależności od niego i od zarządcy infrastruktury. Ponadto, PKBWK nie działa we własnym imieniu, minister do spraw transportu powołuje i odwołuje przewodniczącego PKBWK i jego zastępcę, jak również jej sekretarza oraz stałych i doraźnych członków. Wreszcie, minister do spraw transportu nie udostępnił PKBWK poprzez stosowny układ odpowiednich zasobów umożliwiających temu organowi wykonywanie swoich zadań.

Komisja zarzuca również Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłowe wdrożenie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE poprzez brak zapewnienia niezależności władzy bezpieczeństwa (tj. Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego) pod względem organizacyjnym, prawnym i decyzyjnym od jakiegokolwiek przedsiębiorstwa kolejowego, zarządcy infrastruktury, wnioskodawcy oraz podmiotu zamawiającego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164, s. 44; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 008 P. 227 – 250

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 26 października 2016 r. – Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag i in./Dödsboet efter
Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag**

(Sprawa C-542/16)

(2017/C 014/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag, Jan-Herik Strobel, Mona Strobel, Margareta Nilsson, Per Nilsson, Kent Danås, Dödsboet efter Tommy Jönsson, Stefan Pramryd, Stefan Ingemansson, Lars Persson, Magnus Persson, Anne-Charlotte Wickström, Peter Nilsson, Ingela Landau, Thomas Landau, Britt-Inger Ruth Romare, Gertrud Andersson, Eva Andersson, Rolf Andersson, Lisa Bergström, Bo Sörensson, Christina Sörensson, Kaj Wirenkook, Lena Bergquist Johansson, Agneta Danås, Hans Eriksson, Christina Forsberg, Christina Danielsson, Per-Olof Danielsson, Ann-Christin Jönsson, Åke Jönsson, Stefan Lindgren, Daniel Röme, Ulla Nilsson, Dödsboet efter Leif Göran Erik Nilsson